

(המשך מעמוד 70)

שמונה שנים לא קרה מיקרה כזה. הוא התנצל. הייתי נחמד אליהם. לא רציתי שיעשו לי צרות. התמונות של אחי היו בשווי של 9000 לירות. אם לא היו מחזירי רים. היה צריך לשלם מכיסו. הוא בסך הכל תלמיד, ואני חייל. להורים לא סיפרנו בכלל. למה שיבהלו?"

ביום השני שעבר הוחזרו התמונות. שמות חמשת הפקחים מצויים בידי יוסי, וכן שמות שלושת העדים.

תגובתו היחידה של מזכיר אגף הפיקוח העירוני, ישראל מלאכי, היתה: "קיבלנו את המכתב, גם ראש-העיר קיבל מכתב. העברנו לאחראי, ממנו זה עובר למנהל, ומשם למנכ"ל. העניין בבירור."

הנשיא לא עזר

הוא איים על מנהל

חברת חלמיש, וטען כי רצה

להתפרק, כי יש לו עצבים בלב.

"נשיא מדינת-ישראל יקר, אני פונה אל כבודו בתחינה אילמת. אני מרצה תקופה של שנה. תקופה של שנה בפועל תמיט עלי שואה כלכלית. שלא אוכל להתאושש ממנה לעולם. מה עוד שאני שרוי בחור-בות, אשתי בחודש השמיני להריונה. ור-זקוקה לסעדי הרוחני והכלכלי. אני מבקש מכבודו להתחשב במצבי זה ולא להכ-ניסני לבור היאוש, שבו אני שרוי עתה. ולחון אותי מאשמה. שעליה הובאתי."

מכתב תחינה נרגש זה, נכתב על-ידי שמואל מוסרי (25), שנאשם על כך שר-לפני כשמונה חודשים נכנס למישרד חברת חלמיש ביפו, שם איים על המנהל אהרון, באמרו, כי "יעשו עימו סוף", ויהרגו אותו. הוא תפס כיסא בידו ואיים על המנהל כי ינפץ אותו בפרצופו. כדי להפחידו.

מוסרי, מוכר-ירקות משוק-הכרמל, הגר בכפר-שלם, נעצר והובא לדין. בבית-המשפט טען מנהל חברת חלמיש: "מוסרי הופיע במישרדי בשעה שתיים, למרות שהמוזכרה אמרה לו לא להיכנס. הוא הת-פרץ וטען שהוא רוצה להחליף את דירתו אמרתי לו שאני לא מטפל בנושא זה. אבל הוא אמר לי שהוא מכיר רק אותי, והתי-חיל לאיים. הוא הרים עלי כיסא, אז הומני-תי שוטר, ואז הוא הבטיח לי שאפילו אם יישב בבית-סוהר ימצא אנשים שיתנקמו בי. אני אגמור איתך, אמר לי."

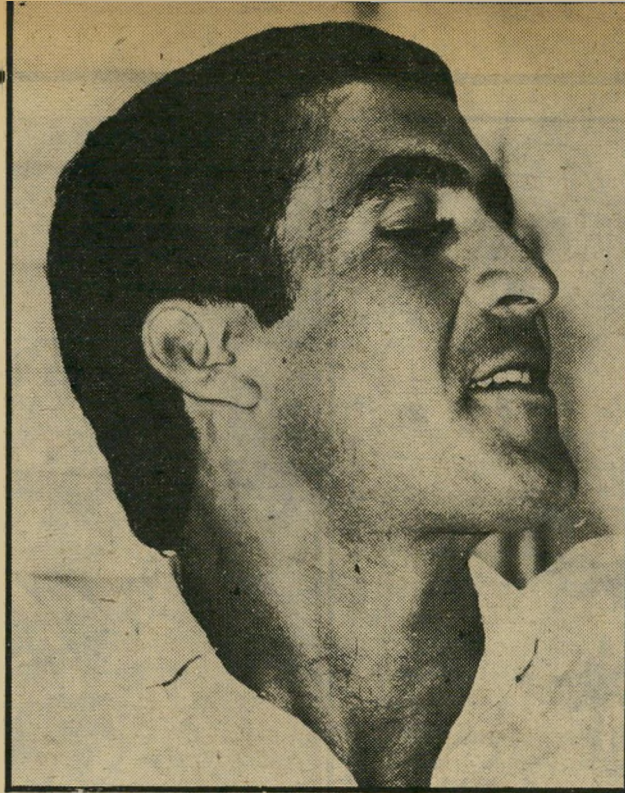
נגע של אימים. להגנתו סיפר מוסרי את הסיפור הבא: "היה לי צריך ב-כפר-שלם. סוף סוף קיבלתי דירה מחל-מיש בשכירות. זה היה כשהתחתנתי. אבל כשנכנסתי לדירה, ראיתי שהיא כמו דיר-חזירים — הטיח מתקלף מהקירות, בדירה יש ליקויים ופגמים, השכנים מקללים כל הזמן, והסביבה לא טובה. כתבתי לחברת חלמיש והם הבטיחו לי להעביר אותי ל-דירה אחרת, אבל כשבאתי אליהם, המנהל לא רצה לדבר איתי."

"ברור שהתרגזתי, אני סובל מעצבים בלב ואמרתי לעצמי, אולי אצעק קצת וכך אתפרק, אבל מה שהרגיז אותי הכי הר-בה, זה שהם איימו עלי שיביאו מישט-רה. מה ביקשתי מהם בסך הכל? אני גדלתי בפרברים ואני לא רוצה שהילדים שלי יגדלו במקום כזה, אבל סגני-המנהל רק אמר לי: איפה שיתנו לך — שם תיקבר! אף פעם לא איימתי על המנהל, ואת הכיסא הרמתי רק כדי להתיישב עליו."

במישפט, שנמשך כחצי שנה, טען התור-בע המישרתי, יעקב קרימלובסקי, כי מוסרי אינו "טלית שכולה תכלת". ל-"זכותו" גיליון הרשעות ארוך, שביניהן פרצות לבתי-עסק, גניבות, הסגות-גבול-פליליות, אימים ותקיפות.

השופט, דויד שטיימן, החליט להחמיר בעונשו של הנאשם, "אין להתעלם מ-הנגע של אימים ושימוש בכוח, שפשט באחרונה במדינה" קבע והחליט לדון את מוסרי לשנה מאסר בפועל, כדי ש-"גם אחרים הרוצים ללכת סדרך זו יראו ויראו."

השופט החליט בית-המשפט שלא להיעי-נח לבקשתו של מוסרי להשתחרר, והשי-איר אותו בכלא.

אדרי זהה לפי תמונה זו - וזכה לאחר מכן לפי תמונה זו

סניגורו של כהן, משה מרון, הצטרף לעירעור וביקש מהשופטים לזכות גם את לקוחו. כיוון שאם יכלה להיות טעות חמור-רה כזו בויהוי, אין לקבל גם את זיהויו של כהן.

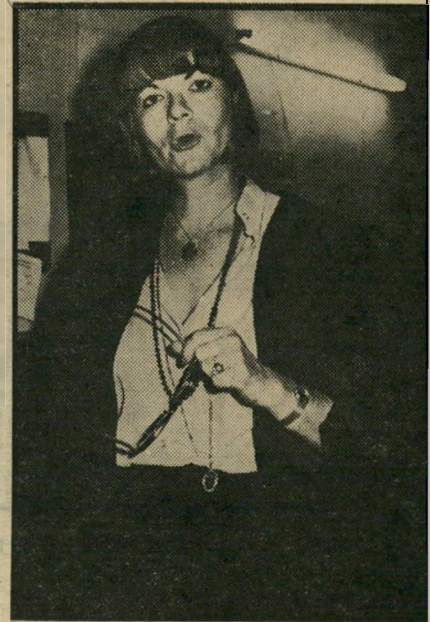
בית-המשפט העליון זיכה את שני הי-בחורים.

השבוע ישב אדרי במערכת העולם הזה וסיפר את סיפורו. "חוסר-התיקוה, הייאוש והפחד מפני שמונה שנות מאסר כמעט שברו אותי, אבל ידעתי שאני חף מפשע."

אדרי יצא זכאי, אולם השקיע סכום עצום במימון הגנתו המישפטית וכעת יהיה עליו לעבוד שנים כדי לשלם זאת.

הוא דן בחיק בדיוק כפי שהוגש לפני בית-המשפט המחוזי. אולם מיקרה זה היה יוצא-דופן. איש לא ידע על מציאותה של התמונה המאוחרת בעת הדיון בבית-המשפט, ולפי בקשתה של ד"ר קפלן הסי-כים בית-המשפט העליון לקבל ראיה גור-ספת בניגוד למקובל.

שופטי בית-המשפט העליון כחנו את התמונות, הביטו באדרי, והשתכנעו. הם ציינו כי מי שיהיה את אדרי לפי תמונתו הישנה בוודאי התכוון לאדם אחר. ברור היה כי אם ביום השוד היה אדרי מסופר, לא היה תמם מזהה אותו בשום אופן בי-תמונה הישנה של המישרטה, שבה שער-עדיין ארוך.

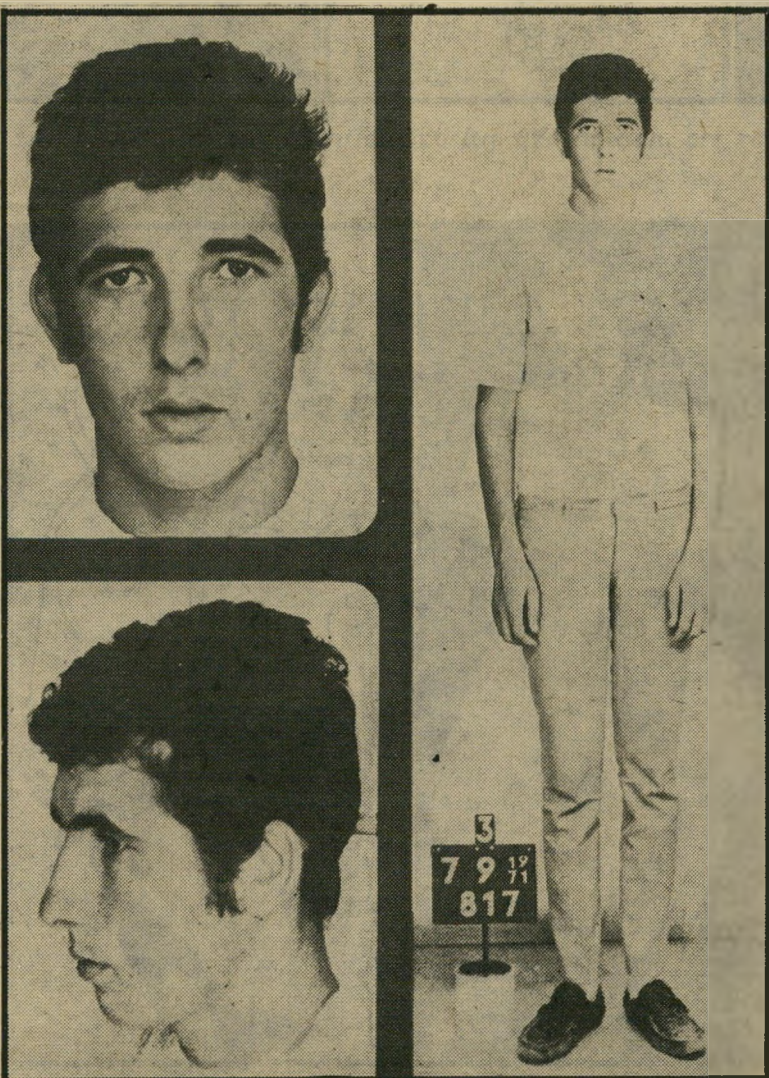

הסניגורית קפלו הצליחה

גלעדי היו ערים להבדלי הצורה של אדרי, אולם מאחר שהוא נעצר רק ימים אחדים לאחר השוד, הניחו כי סיפר את שער-ו במכוון באותם ימים, ועל כן קיבלו את זיהויו של תמם והרשיעו את כהן ואדרי. אומנם השופט דב לוי לא האמין לעדותו של דונג, עדי-המדינה, אשר לא היה עד מהימן, אולם גם הוא הצטרף לחבריו והם גורו על אדרי שמונה שנות מאסר בפועל, ועל כהן שש שנים. האדם השלישי זוכה. אדרי היה המום. הוא המשיך להישבע כי הוא חף מפשע. מבית-הסוהר ביקש שי-ישלחו לו את עורכת-הדין האדמונית ד"ר ערנה קפלן, וביקש ממנה שתייצג אותו בעירעור, ותוכיח את צידקתו. הוא שפך בפניה את ליבו ואמר: "שיחכתי לי את היד אם אני השתתפתי בשוד הזה." ה-סניגורית האמינה לו. היא עברה על התיק בתשומת-לב רבה והבינה כי הכל תלוי בתמונה, שלפיה זיהה אותו תמם.

היא החלה חוקרת את אדרי לגבי הי-שאלה מתי בדיוק הסתפר, והוא הצהיר כי הסתפר לפני שנים. אך לא עלה בדעתו כיצד יוכל להוכיח זאת בבית-המשפט. אולם אחרי שהסניגורית חזרה ודונה כי שאלה נדלק פתאום אור אדום במוחו של אדרי והוא נזכר... שלושה חודשים לפני יום השוד, הוא צולם במישרטה בעניין אחר, והוא בטוח כי תמונתו זו מראה אותו בתיספורתו הקצרה.

ד"ר קפלן פנתה למישרטה וביקשה את התמונה. אחרי לבטים ודיונים התברר כי אכן קיימת תמונה כזו, וכי היא מאמתת את גירסתו של אדרי. נותרה בעיה פרוצדורלית. בית-המשפט העליון אינו נוהג לקבל חומר ראיה חדש.

וגם הנאשם השני, יעקב כהן, זכה מן ההפקד